

Advies bij het

Wetsvoorstel tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek en van de Gas- en Elektriciteitswet wat betreft de verjaringstermijn voor schuldvorderingen voor levering van water, gas of elektriciteit en elektronische communicatie

(Parl. St., Kamer, DOC 56, 0457/001)

I. Algemeen

Zoals reeds medegedeeld in het “Advies bij het Wetsvoorstel tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek wat betreft de verjaringstermijn voor schuldvorderingen voor levering van water, gas of elektriciteit en elektronische communicatie” (Parl. St., Kamer, DOC 55, 0336/001) van 13 oktober 2023

https://www.ombudsmanenergie.be/sites/default/files/content/download/files/advies_verjarin_gstermijn.pdf is de Ombudsdienst voor energie voorstander van een verkorte verjaringstermijn van 2 jaar.

1

Ook in het laatste memorandum 24.017 van juli 2024 heeft de Ombudsdienst die aanbeveling nog eens herhaald voor de onderhandelaars van de federale regering in het beleidsadvies 12 dat we hier integraal en schuingedrukt hernemen.

Verjaringstermijn van 2 jaar

Er blijft discussie omtrent de verjaring van energieschulden, ook al had de Wetgever voor meer duidelijkheid gezorgd door de wet van 6 juli 2017 (die in werking trad op 3 augustus 2017).

Artikel 2277 van het Burgerlijk Wetboek werd aangevuld als volgt : “Schuldvorderingen wegens levering van goederen en diensten via distributienetten voor water, gas of elektriciteit of de levering van elektronische communicatiediensten of omroeptransmissie- en omroepdiensten via elektronische communicatienetwerken verjaren na verloop van vijf jaren.”

Omdat hiermee nog niet alle vragen beantwoord zijn, in het bijzonder wat betreft het aanvangspunt van de verjaringstermijn en de lange duur van de verjaringstermijn, pleit de Ombudsdienst [in beleidsadvies 23.014](#) aan het federaal parlement voor de beperking van de verjaringstermijn die zou aanvangen vanaf het moment van de kennisgeving van de (digitale)

meterstanden of van de rechtzetting ervan door de distributienetbeheerder aan de energieleverancier.

De energiebedrijven nemen doorgaans aan dat de verjaringstermijn pas begint te lopen vanaf de vervaldatum van de factuur (in regel vijftien dagen na de factuurdatum). Nu komt het voor dat facturen om allerlei redenen – inclusief “interne” en “technische” fouten bij de energieleveranciers zelf – laattijdig, zelfs met jaren vertraging worden opgesteld.

Wanneer de vervaldatum van de factuur als aanvangspunt geldt, dan betekent zulks dat de vijfjarige termijn de facto vermeerderd wordt met de verschillende jaren die verstreken zijn vanaf het verbruik tot de opstelling van de factuur. De regeling rond de verjaringstermijn dreigt hierdoor natuurlijk te worden uitgehold.

De keuze voor het moment van de meteropneming als referentiepunt blijft voor de Ombudsdienst dan ook het meest aangewezen. In dat geval begint de verjaringstermijn te lopen vanaf de dag volgend op de termijn binnen dewelke de energieleverancier de factuur ten laatste had moeten opstellen, rekening houdend met de kennisgeving van de (digitale) meterstanden of rechtzetting ervan door de distributienetbeheerder.

Beleidsadvies 12

De Ombudsdienst pleit voor de beperking van de verjaringstermijn tot 2 jaar die zou aanvangen vanaf het moment van de kennisgeving van de (digitale) meterstanden of van de rechtzetting ervan door de distributienetbeheerder aan de energieleverancier.

*Wanneer de vervaldatum van de factuur als aanvangspunt zou gelden, **dan stelt de Ombudsdienst voor om de opmaak en het versturen van de jaarlijkse afrekeningen, correctiefacturen of slotfacturen in de tijd te beperken tot maximum 12 maanden vanaf de datum dat de energieleverancier de (rechtgezette) meteropname van de distributienetbeheerder heeft ontvangen (zie de backbilling-termijn in beleidsadvies 11).***

Op die manier probeert de Ombudsdienst op federaal vlak een rechtmatig evenwicht te vinden tussen de termijn voor de opmaak van energiefacturen (12 maanden vanaf het moment van de kennisgeving van de (digitale) meterstanden of van de rechtzetting ervan door de distributienetbeheerder aan de energieleverancier) en de verjaringstermijn van energiefacturen (2 jaar vanaf de vervaldatum van de energiefactuur) . Dit evenwicht vermijdt dat de gewestelijke

termijnen voor de rechtzetting van energiefacturen door de distributienetbeheerder en de energieleveranciers in het gedrang komen.

Sommigen vrezen dat energiebedrijven wegens de inkorting van de verjaringstermijn van 5 naar 2 jaar, sneller zullen overgaan tot een invordering van de openstaande energieschuld door een professionele schuldinvorderaar. We stellen echter vast dat energiebedrijven nu al vroeg in de innings- en invorderingsprocedure voor deze weg kiezen, door de schuld te laten invorderen door of te verkopen aan een incassobureau, advocatenkantoor of gerechtsdeurwaarder.

Er zij overigens aan herinnerd dat ook de Hoge Raad voor de Justitie in zijn advies bij het voorontwerp van wet die onder meer leidde tot de verlaging van de verjaringstermijn tot 5 jaar, pleitte voor een termijn van 2 jaar¹.

II. Bijkomende motivering en voorbeelden

De wenselijkheid van deze verkorte verjaringstermijn van 2 jaar willen we hierna nog bijkomend motiveren met enkele voorbeelden van klachten bij de Ombudsdienst voor Energie.

3

Verjaring en aanslepende betwistingen van facturen

Wanneer een energieklant een energiefactuur betwist, stelt hij in vele gevallen de betaling daarvan uit totdat de betwisting is uitgeklaard. In de oude incassowet werd overigens uitdrukkelijk bepaald dat de schuldeiser of schuldinvorderaar de schuldenaar niet mag “belagen” wanneer deze laatste uitdrukkelijk en gemotiveerd te kennen heeft gegeven de schuld te betwisten². In het huidige Boek XIX ‘Schulden van de consument’ van het Wetboek van economisch recht is een dergelijke verbodsbepaling niet uitdrukkelijk voorzien. In de

¹ “Een termijn van twee jaar lijkt meer aanvaardbaar voor de consument die niet enkel een reeks documenten moet bewaren maar die ook nog de mogelijkheid moet kunnen hebben om bij zijn bank de nodige rekeninguittreksels op te vragen. Deze termijn is ook redelijk voor de leveranciers zelf. Hij is lang genoeg om hun toe te laten een jaarafrekening te maken en hun jaarlijkse factuur op te stellen, en eventueel de , rechtzettingen te doen. Bovendien stemt de termijn van twee jaar overeen met de verjaringstermijn voor geneeskundige *verstrekkingen*, diensten en goederen voorzien in artikel 2277bis B.W.”, Hoge Raad voor de Justitie, Advies “Voorontwerp van wet houdende vereenvoudiging, harmonisering, informatisering en modernisering van bepalingen van burgerlijk recht en van burgerlijk procesrecht alsook van het notariaat, en houdende diverse bepalingen inzake justitie, blz. 2.

² Artikel 3, negende streepje van de wet van 20 december 2002 betreffende de minnelijke invordering van schulden van de consument, opgeheven door de wet van 4 mei 2023.

voorbereidende werken wordt wel verwezen naar de lijst van verboden praktijken uit de incassowet die van toepassing waren op zowel de schuldeiser als de professionele schuldvorderaars, maar die dienen voortaan beschouwd te worden “als verboden praktijken onder de noemer van oneerlijke handelspraktijken”³.

Tijdens de betwisting blijft de verjaringstermijn van de betrokken factuur gewoon lopen.

(Uitzondering: Wanneer daarentegen klacht wordt ingediend bij de Ombudsdienst voor Energie, heeft dit een schorsing van de verjaringstermijn voor gevolg⁴. Een klacht brengt overigens ook de schorsing van de invorderingsprocedure met zich.)

In de praktijk merken wij dat betwistingen soms lang aanslepen, terwijl tegelijk kennelijk weinig moeite wordt gedaan om tot een oplossing te komen. Na verloop van jaren, wanneer het einde van de verjaringstermijn in zicht komt, gaat de leverancier dan vervolgens tot invordering over, dikwijls door de betwiste factuur aan een incassobureau over te maken en zonder dat de betwisting met de energiekant uitgeklaard is.

Voorbeeld 1: Energiekant A. betwist een slotfactuur van 12 juni 2016, opgemaakt na zijn verhuis, voor het energieverbruik in zijn oude woning. In antwoord hierop verzoekt de leverancier de distributienetbeheerder om een aanpassing van de meterstanden zoals door de kant voorgesteld. De distributienetbeheerder weigert dit, omdat deze niet verenigbaar blijken met een gekende, opgenomen meterstand. Nochtans blijft het dan jaren windstil totdat in 2020 de energiekant een brief van een gerechtsdeurwaarder ontvangt, in het kader van een minnelijke invordering (voor zover het nog belang mocht hebben: de mogelijkheid om de meterstanden recht te zetten is op dat ogenblik al lang verstreken). Op 27 mei 2020 dient de heer A. klacht in bij de Ombudsdienst. De dienst kan enkel vaststellen dat het aangerekende verbruik niet (meer) kan worden betwist, maar dat probleem had sneller kunnen worden uitgeklaard onder druk van een kortere verjaringstermijn.

4

Voorbeeld 2: Een oude dame, mevrouw B., ontvangt van haar leverancier in de loop van 2014 tot begin 2015 een opeenvolging van voorschotfacturen, kredietnota's en regularisatiefacturen waarin een kat haar jongen niet terugvindt. In die periode heeft zij herhaaldelijk e-mailverkeer met de leverancier waarbij zij deze laatste onder meer een eigen overzicht meegeeft waaruit zou

³ Wetsontwerp houdende invoeging van boek XIX “Schulden van de consument” in het Wetboek van economisch recht, blz. 25-26

⁴ Artikel XVI.27, §1 van het Wetboek van economisch recht, dat van toepassing is op alle “gekwalficeerde entiteiten”, d.i. entiteiten voor de buitengerechtelijke oplossing van consumentengeschillen, die aan bepaalde wettelijke voorwaarden voldoen en zijn opgenomen in een lijst, opgesteld door de FOD Economie.

moeten blijken dat zij voldoende betaald heeft. De discussie valt gedurende jaren stil totdat mevrouw einde 2019 door een gerechtsdeurwaarder wordt gecontacteerd, waarna zij klacht indient.

Oude facturen van de sociale leverancier

De opvang van energiekanten met betalingsmoeilijkheden maakt deel uit van de sociale openbare dienstverplichtingen, die nader worden ingevuld door de gewestelijke regelgeving. We hebben het hierna meer specifiek over de situatie in het Vlaamse Gewest.

In het Energiebesluit van het Vlaamse Gewest zijn maatregelen en bijhorende termijnen opgenomen waaraan energieleveranciers zich moeten houden wanneer huishoudelijke afnemers betalingsachterstand oplopen. Daarin wordt voorzien in een herinneringsbrief, de mogelijkheid van een afbetalingsregeling, een ingebrekestelling en uiteindelijk de opzegging van het energieleveringscontract. De huishoudelijke energiekant dient dan vervolgens een nieuw leveringscontract met een leverancier te sluiten en als dat niet tijdig lukt, wordt hij door de distributienetbeheerder beleverd. In principe gebeurt dat nu door inschakeling van de voorafbetalingsfunctie in de digitale meter.

Deze werkwijze om betalingsproblemen bij energiekanten aan te pakken is dus zeer sterk gericht op de beheersing van het verbruik door diezelfde energiekant. Dat kan inderdaad tot een oplossing bijdragen, maar dan wel als de energiekant daarin enige omkadering krijgt. Zo zou hij op zijn minst de mogelijkheid moeten hebben om zicht te krijgen op zijn financiële toestand, in het bijzonder op zijn energieschulden uit het verleden.

5

Voorbeeld 3: De heer D. is klant bij de sociale leverancier (Fluvius). Hij wordt beleverd via een digitale meter met voorafbetalingsfunctie, waarbij verbruikte energie vooraf betaald wordt, maar tegelijk ook schulden uit het verleden worden ingebouwd die geleidelijk mee worden afgebouwd. Op 21 maart 2023 verschijnt op het scherm van de meter de melding “schuldenvrij”. In dat geval is het voor de energiekant mogelijk om terug naar de vrije markt te keren en een energieleveringsovereenkomst met een energieleverancier af te sluiten. De heer D. neemt dan ook dit initiatief en sluit een leveringsovereenkomst af. Na een tijd onderbreekt Fluvius de loop van die overeenkomst en beleeft de heer D. terug als sociale leverancier. Het blijkt dat dit energiebedrijf nog een openstaande factuur uit 2020 heeft gevonden.

Bij een verkorting van de verjaringstermijn zou de distributienetbeheerder er meer toe worden aangezet om de achterstallige betalingen nauwgezet op te volgen en bijgevolg ook dergelijke “terugnemingen” door de sociale leverancier te vermijden.

Ook bij een energielevering waarbij in beginsel met voorafbetaling wordt gewerkt, is het bijgevolg niet uitgesloten dat nog facturen worden opgesteld (bijvoorbeeld om bepaalde correcties uit te voeren). Het is dan ook van belang dat de toepasselijke verjaringstermijn ook van toepassing is op facturen die de distributienetbeheerder opstelt in het kader van zijn opdracht van sociale

leverancier. Hiertoe is overigens geen specifieke aanpassing van de wettekst vereist. Het artikel 2277, tweede lid van het Oud Burgerlijk Wetboek spreekt immers over “schuldvorderingen wegens levering van goederen en diensten via distributienetten voor (...) gas of elektriciteit (...)”, zonder enig onderscheid te maken naargelang de aard van het bedrijf. Ook in de voorbereidende werken van de wet 6 juli 2017, die de verjaringstermijn naar vijf jaar bracht, werd de toepassing van die termijn op de levering door distributienetbeheerders bevestigd⁵.

Vermijden van opeenstapelingen van energieschulden

Kenmerkend voor vorderingen uit energieleveringen via de distributienetten is dat zij doorlopend ontstaan en met een zekere regelmaat (meestal maandelijkse voorschotten en jaarlijkse afrekening) worden aangerekend. In die zin vertonen zij gelijkenissen met de gezondheidsuitgaven voor mensen die regelmatig beroep moeten doen op medische verzorgingsverstrekkers. Voor deze vorderingen geldt reeds sedert 1993 een verjaringstermijn van 2 jaar (artikel 2277bis Oud Burgerlijk Wetboek).

Het is niet uitzonderlijk dat de Ombudsdienst voor Energie kennis neemt van dossiers waarbij een energieklant in de loop der jaren vaak bij meerdere energieleveranciers schulden heeft opgestapeld om vervolgens bij de sociale leverancier terecht te komen. Sommigen komen zelfs in de loop der jaren verschillende malen bij de sociale leverancier terecht.

De dossiers die bij de Ombudsdienst worden behandeld, geven echter nooit een volledig beeld van dergelijke opeenstapeling van schulden, vooral omdat de klachten slechts tegen één of enkele energiebedrijven worden ingediend. Er kan dus geen voorbeeld worden gegeven dat een volledig beeld geeft.

Een verkorte verjaringstermijn moet een aansporing zijn om sneller, voordat de opeenstapeling van schulden helemaal de uit de hand loopt, de nodige stappen tot herstel te nemen.

- Belangrijk om voor ogen te houden is dat een afbetalingsplan doorgaans de stuiting van de verjaringstermijn voor gevolg heeft: niet alleen doordat de energieklant door de goedkeuring van het plan de daarin vermelde schuldvorderingen erkent (behalve wanneer voorbehoud werd gemaakt), maar ook doordat iedere vrijwillige betaling als een schuldenkenning kan worden beschouwd. Bij mislukking van het afbetalingsplan loopt dus een nieuwe termijn van 2 jaar, te beginnen vanaf de laatste betaling.

⁵ Wetsontwerp houdende vereenvoudiging, harmonisering, informatisering en modernisering van bepalingen van burgerlijk recht en van burgerlijk procesrecht alsook van het notariaat, en houdende diverse bepalingen inzake justitie, Kamer, Doc 54 2259/001, blz. 26, waar wel wordt verduidelijkt dat de termijn van toepassing is op de “wettelijke leveringen” en niet op de facturatie op grond van “onrechtmatig verbruik”.

- Voor OCMW's en andere sociale hulpverleners heeft het begeleidende werk meer kans op een goed resultaat wanneer zij hun taak kunnen beginnen wanneer de totaliteit der energieschulden nog overzichtelijk is.

Verder zijn er voldoende garanties om te verhinderen dat energiekanten van de verkorte verjaringstermijn misbruik zouden maken. Een aanzet tot sneller ingrijpen zal trouwens voor gevolg hebben dat nog ingevorderd kan worden terwijl de schuld niet te groot en onbetaalbaar zou zijn geworden.

De termijn van 2 jaar moet overigens niet als een absoluut gegeven worden beschouwd. Enkele voorbeelden:

- Het is mogelijk om, door middel van een ingebrekestelling vanwege een advocaat of gerechtsdeurwaarder, die voldoet aan bepaalde voorwaarden, een nieuwe verjaringstermijn van een jaar te doen ingaan (artikel 2244, §2 gerechtelijk wetboek).
- Wanneer een gerechtelijke invordering noodzakelijk blijkt, is het goed om weten dat de dagvaarding voor het gerecht, een bevel tot betaling, een aanmaning tot betalen in het kader van een procedure van "invordering van onbetwiste geldschulden" en een beslag de verjaring telkens stuiten.

III. Artikelsgewijze bespreking

Artikel 2

Vooraf

Dit artikel brengt een wijziging aan in artikel 2277 van het oud Burgerlijk Wetboek. De herziening van het Burgerlijk Wetboek is de laatste jaren in volle gang en zelfs al voor een belangrijk stuk gefinaliseerd en in werking getreden⁶. Boek 10 in verband met de verjaring is echter nog in voorbereiding en de stand van zaken is ons niet bekend. Men moet er rekening mee houden dat de regeling over de verjaringstermijn waarover de commissie overeenstemming bereikt, uiteindelijk in het nieuwe Boek 10 zal moeten worden geïntegreerd.

⁶ Van de vooropgestelde 10 boekdelen van het nieuwe Burgerlijk Wetboek zijn er 6 geheel en 1 gedeeltelijk in werking getreden, werd omtrent de ontwerp tekst van 1 boek een consultatieronde georganiseerd en loopt er nog een consultatieronde van een deel van de ontwerp tekst van een ander boek.

Wanneer in dit advies enkele malen verwezen wordt naar andere bepalingen inzake de verjaring, dan kunnen wij niet anders dan ons te baseren op desbetreffende artikelen uit het Oud Burgerlijk Wetboek en in de versie waarin zij nu zijn geformuleerd.

Enkele opmerkingen bij de voorgestelde tekst

Op de vraag naar de wenselijkheid van de verkorting van de verjaringstermijn komen we hier niet meer terug. Wel enkele opmerkingen:

- Ingevolge artikel 2257 van het Oud Burgerlijk Wetboek beginnen, wat betreft schuldvorderingen die op een bepaalde dag vervallen, de verjaringstermijnen te lopen vanaf die vervaldag. In geval van energiefacturen betekent zulks dat de verjaringstermijn niet begint te lopen vanaf de datum van de factuur, maar wel zodra de uiterste datum binnen dewelke betaald moet worden, verstreken is. Doorgaans bedraagt die termijn 15 dagen.

In de voorgestelde bepaling lezen we dat de verjaringstermijn begint te lopen “vanaf de datum van de factuur”. Vraag is of het de bedoeling is om van de algemene regel inzake de aanvang van de verjaringstermijn af te wijken, te meer daar het slechts om een verschil van twee weken gaat.

- Het wetsvoorstel verwijst terecht naar artikel 2277bis van het Oud Burgerlijk Wetboek, dat voorziet in een verjaringstermijn van twee jaar voor medische diensten en goederen. Deze verjaring loopt “vanaf het einde van de maand waarin ze werden verstrekt”. De Ombudsdienst is voorstander om de parallel met deze bepaling door te trekken, door ook de datum van de kennisgeving van de meteropname of de rechtzetting van de metergegevens door de distributienetbeheerder aan de energieleverancier als uitgangspunt te nemen (of de 1e dag van de maand volgend op de maand van kennisgeving van de meteropname of de rechtzetting van de metergegevens), in plaats van de factuurdatum.
- Ter aanvulling van het tweede lid van artikel 2277 wordt ook volgende bepaling voorgesteld: “Indien het overleggen van een jaarlijkse afrekening voorgeschreven is bij wet, besluit⁷ of overeenkomst vangt de termijn aan op de datum van deze factuur.”

De bedoeling daarvan is niet zo duidelijk. Wil deze bepaling inzake het vertrekpunt van de verjaringstermijn een aparte regeling invoeren voor jaarlijkse afrekeningen waarvan de facturering is voorgeschreven? Zoals deze toevoeging nu is geformuleerd, stemt deze bepaling overeen met voordien vermelde algemene regel (“datum van de factuur”).

Er lijkt ons overigens geen reden voorhanden om onderscheid te maken naargelang de periodiciteit waarmee de facturen worden opgesteld noch naargelang het om voorschotten

⁷ In de Franstalige versie is dit “décret”.

dan wel afrekeningen gaat. In de voorgestelde bepaling is overigens ook sprake van “een jaarlijkse afrekening”, terwijl die termijn ook korter kan zijn. Zo is bijvoorbeeld in geval van meteropname via de digitale meter een maandelijkse afrekening mogelijk.

Hoofdstuk 3 – Wijzigingen aan de Gas- en de Elektriciteitswet

Artikelen 3 en 4

- In de Franse versie staat in artikel 3 “L'article 18, §2, alinéa 1er [...]” in plaats van “L'article 18, §2/1, alinéa 1er [...]”.
- In de Franse versie van de artikelen 3 en 4 is de uitdrukking “période de Facturation” gebruikt voor de vertaling van “Facturatietermijn”; deze uitdrukking is niet op haar plaats, omdat facturatietermijn verwijst naar een maximumtermijn voor het opstellen en verzenden van een factuur, terwijl het gebruik van de term “période” eerder verwijst naar de periode waarop de energiefactuur betrekking heeft, zoals het jaarlijks of maandelijks verbruik en toegepaste prijzen en tarieven op een jaarlijkse, respectievelijk maandelijke afrekening.
We stellen dan ook voor om in de Franstalige versie in artikel 3 de woorden “4° la période de facturation de la consommation d'électricité au détriment du consommateur est limitée [...]” te vervangen door “4° le délai pour établir une facture liée à la consommation d'électricité au détriment du consommateur est limité [...]” en in artikel 4 de woorden “4° la période de facturation de la consommation de gaz au détriment du consommateur est limitée [...]” te vervangen door “4° le délai pour établir une facture liée à la consommation de gaz au détriment du consommateur est limité [...]” ;
- Het lijkt wenselijk om te verduidelijken dat alleszins een facturatieplicht blijft bestaan, ook al wordt de voorgeschreven facturatietermijn overschreden en ongeacht of de factuur een saldo in het nadeel dan wel in het voordeel van de consument bevat. De onderneming zal doorgaans immers een factuur moeten opstellen, gebruik makend van daartoe dienende software, om te weten in wiens voordeel het saldo is.

Bovendien is de factuur voor de klant een belangrijke bron voor informatie en heeft hij hoe dan ook het recht om die te controleren. Het is ook geenszins ondenkbaar dat een factuur in zijn nadeel na dergelijke controle een factuur in zijn voordeel blijkt te moeten zijn.

Een oplossing zou bijgevolg hierin kunnen bestaan dat alleszins een factuur wordt opgesteld, maar dat in het geval van een aanrekening in het nadeel van de klant, de factuur bij overschrijding van de termijn niet meer kan ingevorderd worden. Het gaat dan om een tenietgaan van de verbintenis in een geval “waarin de wet voorziet”, zoals bedoeld in artikel 5.244, eerste lid, 8° van het Burgerlijk Wetboek.

- In dit hoofdstuk worden enkel verplichtingen voorgesteld in hoofde van gas- en elektriciteitsleveranciers. Art 2277, tweede lid heeft echter een ruimer toepassingsgebied: *“distributienetten voor water, gas of elektriciteit of de levering van elektronische communicatiediensten of omroeptransmissie- en omroepdiensten via elektronische communicatienetwerken”*.
- Op de verplichting tot facturatie binnen de toegestane termijn voorzien beide artikelen telkens 2 uitzonderingen:

Overmacht: dit is een gekend begrip uit het verbintenissenrecht, dat heden wordt gedefinieerd in artikel 5.226 van het (nieuwe) Burgerlijk Wetboek.

Misbruik: hiervan is de draagwijdte al minder duidelijk. In de wetgeving wordt deze term doorgaans gebruikt als “misbruik van” iets (zoals “vertrouwen”, “omstandigheden”, ...).

Eventueel kan een alternatief begrip worden overwogen dat meer duidelijkheid biedt, zoals bijvoorbeeld “bedrog” (fraude).

Daaraan kan dan toegevoegd worden: “(bedrog) in hoofde van de eindafnemer”.

Hoofdstuk 4 - Informatieplicht

10

Artikel 5

Een informatieverplichting in hoofde van de ondernemingen is zeker niet overbodig. Zo is het bijvoorbeeld, ingevolge artikel 2223 van het Oud Burgerlijk Wetboek, de rechter verboden om het middel van de verjaring ambtshalve toe te passen. De klanten moeten dus niet enkel op de hoogte zijn van de toepasselijke verjaringstermijn, maar ook die termijn inroepen voor de rechtbank in geval van gerechtelijke invordering.

Blijkbaar is het de bedoeling dat het om een eenmalige informatieverplichting gaat? Een alternatief zou hierin kunnen bestaan dat van de verjaringstermijn melding moet worden gemaakt in de betalingsherinneringen en ingebrekestellingen. Dit zou voor de ondernemingen geen administratief probleem mogen zijn, aangezien slechts een eenmalige aanpassing van deze standaardbrieven vereist is en het bovendien om een korte formulering gaat.

Hoofdstuk 5 - Overgangsbepaling

Artikel 6

Deze overgangsbepaling gebruikt hetzelfde principe als bij de wijziging van enkele belangrijke verjaringstermijnen in 1998 (artikel 10 van de wet van 17 juli 1998 tot wijziging van sommige bepalingen betreffende de verjaring). Dit stelt geen problemen.

Nauwkeuriger formulering van de aanhef van het eerste lid zou wel zijn: “De nieuwe verjaringstermijn van de rechtsvorderingen bedoeld in artikel 2277, tweede lid van het Oud Burgerlijk Wetboek en ontstaan voor de inwerkingtreding...”

IV. Samenvatting

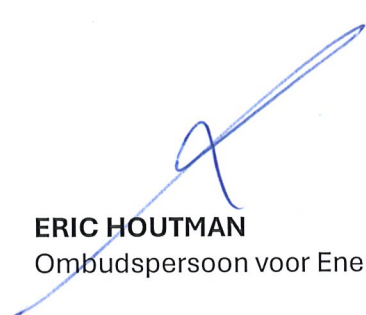
De Ombudsdienst voor Energie is voorstander van een kortere verjaringstermijn van 2 jaar die begint te lopen vanaf de datum van de meteropname of de rechtzetting ervan.

Indien ervoor gekozen wordt om de verjaringstermijn van 2 jaar pas te laten starten bij de (verval)datum van de energiefactuur zelf, dan stelt de Ombudsdienst voor om de opmaak en het versturen van de jaarlijkse afrekeningen, correctiefacturen of slotfacturen in de tijd te beperken tot maximum 12 maanden vanaf de datum dat de energieleverancier de (rechtgezette) meteropname van de distributienetbeheerder heeft ontvangen.

Deze voorstellen lijken een evenwichtig en billijk antwoord te formuleren op het wetsvoorstel dat voor advies is toegezonden.

Met vriendelijke groet

24 JAN. 2025

ERIC HOUTMAN

Ombudspersoon voor Energie

MAURICE BOHET

Médiateur pour l'Energie

